

מלך פרס מתגרה במלך ערב: המלחמה של ימינו כתובה בזוהר הקדוש

עילים היא איראן של היום, הזוהר כתב על שלוש מלחמות, אחת בים, אחת ביבשה ואחת סמוך לירושלים, ומה אומר הקדוש ברוך הוא לעם ישראל דווקא ברגע הזה

בשבוע של פרשת בראשית תשפ"ז העולם רעד. טייס שתכנן להתרסק בנמל התעופה בן גוריון, החות'ים שוירים טילים על ערב הסעודית, איראן שמודיעה שלא תמסור את האורניום שלה, ורוסיה שמאיימת על אירופה בנשק גרעיני. מי שפותח את ספרי הקודש רואה דבר מפליא: כל הדברים האלה כבר כתובים. בנביאים, בגמרא, במדרשי חז"ל ובזוהר הקדוש, מאות ואלפי שנים לפני שקרו.

חז"ל לימדו אותנו: "מיום שחרב בית המקדש, ניטלה נבואה מן הנביאים" (בבא בתרא יב ע"ב). איננו נביאים ואיננו באים לחדש נבואות. אבל הנבואות שכבר נכתבו עומדות לפנינו, ומי שקורא בהן בעיניים פקוחות רואה איך המציאות של ימינו מתיישבת עליהן אחת לאחת. במאמר הזה אני מבקש ללכת עם הקוראים לאט, מקור אחר מקור, ולהראות מה כתוב על עילים, על פרס ועל ערב, על גוג ומגוג ועל מה שבא אחרי כל זה.

הכל כתוב בפסוק השני של התורה

בשבת שבה התחלנו לקרוא את התורה מחדש, קראנו את הפסוק "והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים". ריש לקיש גילה שבפסוק הזה כתובה כל ההיסטוריה של עם ישראל:

"והארץ היתה תהו, זה גלות בבל... ובהו, זה גלות מדי... וחשך, זה גלות יון, שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזרותיהן... על פני תהום, זה גלות ממלכת הרשעה, שאין להם חקר כמו התהום... ורוח אלהים מרחפת, זה רוחו של מלך המשיח"

ארבע גלויות, ואחריהן רוחו של משיח. כל הדורות כולם עוברים בתוך פסוק אחד, ואנחנו עומדים בסופו.

עילם של התנ"ך היא איראן של היום

כדי להבין את דברי הנביאים על עילם ועל פרס, צריך קודם לדעת על איזה מקום הם מדברים. והתשובה כתובה בתנ"ך עצמו. דניאל הנביא מספר על החזון שראה:

”ואראה בחזון ויהי בראתי ואני בשושן הבירה אשר בעילם המדינה”

דניאל ח, ב

הפסוק אומר במפורש ששושן הבירה נמצאת בעילם. ושושן היא עיר הבירה של מלכות פרס, כמו שכתוב במגילה:

”בימים ההם כשבת המלך אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה”

אסתר א, ב

והעיר הזאת עומדת עד היום. קוראים לה שוש, והיא נמצאת בדרום מערב איראן. שם גם המקום שמסורת עתיקה מייחסת לו את קבר דניאל הנביא, והוא המבנה שרואים בתמונה בראש המאמר.

וכך גם חז"ל. במלחמה הראשונה שכתובה בתורה, מלחמת ארבעת המלכים בימי אברהם אבינו, עומד בראש כדלעמר מלך עילם, ואמרו עליו במדרש: “כדלעמר מלך עילם, זה מדי” (בראשית רבה מב, ד). ועל הפסוק בישעיה “עלי עילם צורי מדי” (ישעיה כא, ב) מפרש רש"י: “אלו פרס ומדי”.

עילם של התנ"ך היא בדיוק המקום שבו יושבת היום איראן. ושושן הבירה של אחשורוש היא עיר שעומדת שם עד עצם היום הזה.

”הנני שבר את קשת עילם”

ירמיהו הנביא ניבא על עילם נבואה מיוחדת:

”כה אמר ה' צבאות הנני שבר את קשת עילם ראשית גבורתם”

ירמיה מט, לה

המצודת דוד מבאר מדוע דווקא הקשת: ”לפי שהיו מושכי קשת ובזה היה עיקר גבורתם, לכן אמר במפלתם שישבור קשתם אשר היא ראשית גבורתם”. כוחה של עילם היה תמיד בירי מרחוק. וגם היום כל כוחה של איראן הוא בטילים ובכטב”מים ששולחים מרחוק, ובשליחים שיורים בשמה.

ובהמשך הנבואה כתוב:

”ושמתי כסאי בעילם והאבדתי משם מלך ושרים נאם ה'”

ירמיה מט, לח

”מלך פרס מתגרה במלך ערבי”

ועכשיו המדרש שכל מי שקורא אותו בימים האלה נשאר בלי מילים. הוא מובא בילקוט שמעוני על ישעיה ובפסיקתא רבתי:

”אמר רבי יצחק: שנה שמלך המשיח נגלה בו, כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה. מלך פרס מתגרה במלך ערבי, והולך מלך ערבי לארם ליטול עצה מהם, וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם, וכל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים ונופלים על פניהם, ויאחזו אותם צירים כצירי יולדה”

ילקוט שמעוני, ישעיה רמז תצט

בימים אלה החות'ים, השליחים של איראן, יורים טילים על ערב הסעודית, ולפי הדיווחים כווננו גם אל נמל התעופה של ריאד. פרס מתגרה בערב, ממש כמו שכתוב.

ויש כאן דבר נפלא. בפסיקתא רבתי (פרק לו) הגרסה היא: "והולך מלך ערביא לאדום ליטול עצה מהם". אדום, במסורת ישראל, היא מלכות המערב. ולפי הדיווחים, המודיעין נגד החות'ים מגיע לסעודיה דרך וושינגטון. מלך ערב הולך לאדום ליטול עצה.

”אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו”

על אותה מלחמה של ארבעת המלכים, שבראשה עמד מלך עילם, אמרו חז”ל:

”אמר רבי אלעזר בר אבינא: אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו, צפה לרגלו של משיח. תדע שכן, שהרי בימי אברהם על ידי שנתגרו המלכיות אלו באלו באה הגאולה לאברהם”

בראשית רבה מב, ד

המלחמה הראשונה בתורה נפתחה בעילם, והגאולה של אברהם באה מתוכה. והמדרש מלמד אותנו שכך יהיה גם בסוף.

עילם וערב בפרק אחד בישעיה

בפרק כא בספר ישעיה כתובים יחד גם עילם וגם ערב. בפסוק ב: ”עלי עילם צורי מדי”, ובפסוק יג: ”משא בערב ביער בערב תלינו ארחות דדנים”. ובפסוק שאחריו נזכרים ”ישבי ארץ תימא” (שם, יד).

ורק לשים לב: תימא היא עיר שקיימת עד היום בצפון ערב הסעודית, במחוז טבוק. וטבוק היא העיר שבה נחת השבוע המטוס שהטייס שלו ביקש להפיל על ארץ ישראל.

הזוהר הקדוש: אחת בים, אחת ביבשה ואחת סמוך לירושלים

ועכשיו הדברים הנוראים של הזוהר הקדוש בפרשת וארא, על מה שעתיד לקרות בסוף הימים:

”וזמינין בני ישמעאל לאתערא קרבין תקיפין בעלמא, ולאתכנשא בני אדום עלייהו, ויתערוון קרבא בהו, חד על ימא, וחד על יבשתא, וחד סמוך לירושלים, וישלטון אלין באלין, וארעא קדישא לא יתמסר לבני אדום”

זוהר, פרשת וארא (ח"ב לב ע"א)

ובלשון הקודש: בני ישמעאל עתידים לעורר מלחמות קשות בעולם, ובני אדום יתאספו עליהם. מלחמה אחת בים, אחת ביבשה ואחת סמוך לירושלים. והארץ הקדושה לא תימסר לבני אדום.

בים, המלחמה על מצר הורמוז והאיום על הספינות. ביבשה, הטילים על ערב. וסמוך לירושלים, מה שעם ישראל עובר כבר שלוש שנים מאז שמחת תורה ההיא.

ומיד אחרי זה מסיים הזוהר בפסוק "ה' צלך על יד ימינך" (תהלים קכא, ה). זה המזמור של "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל". הזוהר עצמו מזכיר לנו מי השומר שלנו בתוך כל המלחמות האלה.

שלש מלחמות של מהומה

ואותו רעיון מופיע גם בדברי חז"ל בפרקי דרבי אליעזר:

”ועוד היה רבי ישמעאל אומר: שלש מלחמות של מהומה עתידין בני ישמעאל לעשות בארץ באחרית הימים... אחת ביער בערב, ואחת בים, ואחת בכרך גדול שהוא כבוד משניהם... ומשם בן דוד יצמח”

פרקי דרבי אליעזר, פרק ל

”ביער בערב”, בתוך חצי האי ערב. זה בדיוק המקום שבו נלחמים היום תימן וסעודיה.

פרס ורומי בגמרא

הגמרא כבר ראתה את העימות בין המזרח למערב. מצד אחד נאמר שם: ”עתידה רומי שתפול ביד פרס”, ומצד שני:

”אמר רב: עתידה פרס שתפול ביד רומי... גזירת מלך היא, שיפלו בונין ביד סותרין”

יומא י ע”א

ומיד מביאה הגמרא ברייתא שמסייעת לרב: ”תניא נמי הכי: עתידה פרס שתפול ביד רומי”.

ועוד אמר רבי שמעון בר יוחאי: ”אם ראית סוס פרסי קשור בקברי ארץ ישראל, צפה לרגליו של משיח” (שיר השירים רבה ח, ט; ועיין איכה רבה א). הסוס של פרס כבר עומד על גבולותינו, בתימן, בלבנון ובעזה.

המטוס שלא הגיע לבן גוריון

ביום רביעי, 30 בספטמבר, עלה טייס לטיסה מדובאי לתל אביב, ובמטוס 174 נוסעים. הוא לא היה מחבל שהתגנב, הוא היה טייס המשנה. לפי הדיווחים, הוא תקף את הקברניט בגרזן החירום, השתלט על ההגאים והטה את המטוס כלפי מטה. ארבעה נוסעים ישראלים פרצו לתא הטייס, השתלטו עליו וקשרו אותו, ושני טייסים שטסו באותה טיסה כנוסעים רגילים לקחו את ההגאים והנחיתו את המטוס בשלום. ובחקירה, כך דווח, אמר שתכנן את המעשה עוד לפני שהתקבל לחברה, ושחלומו היה להתרסק בבן גוריון.

בפרשת בראשית שקראנו השבוע כתוב: ”וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום” (בראשית ו, ה). מחשבה רעה שמתבשלת שנים. ועל ישמעאל נאמר: ”והוא יהיה פרא אדם ידו בכל ויד כל בו” (בראשית טז, יב), ורש”י מפרש: ”ידו בכל, לסטים. ויד כל בו, הכל שונאין אותו ומתגרין בו”.

ומול כל זה עומד הנס. שני טייסים שנמצאו באותה טיסה, ארבעה ישראלים שישבו קרוב, ונחיתה שהצליחה. על זה אמר דוד המלך:

”לולי ה' שהיה לנו בקום עלינו אדם, אזי חיים בלעוננו”

תהלים קכד, ב עד ג

”לא תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם”

תהלים צא, ה

”הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל”

תהלים קכא, ד

ועוד פסוק אחד. ישעיה הנביא ראה את קיבוץ הגלויות ושאל בפליאה: ”מי אלה כעב תעופינה וכיונים אל ארבותיהם” (ישעיה ס, ח). הרד”ק מפרש שהנביא מדבר על קהילות ישראל שעולות מן הגלות במהירות של עוף. דורות קראו את הפסוק הזה כמשל, ואנחנו רואים בכל יום מטוסים מלאים יהודים שנוחתים בארץ. ואת אלה ביקש הטייס הזה להפיל. ועל המתנשאים אומר הנביא: ”אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאם ה'” (עובדיה א, ד).

גוג ומגוג, ופרס עמו

בשבוע הזה, לאחר שמפלגתו של נשיא רוסיה זכתה בבחירות לרוב הגדול ביותר בתולדותיה, איימה רוסיה על נאט”ו בנשק גרעיני, ובאותם ימים הציע נשיאה לאיראן לסייע לה לסיים את המלחמה. וזו נבואת יחזקאל:

”בן אדם שים פניך אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא עליו”

יחזקאל לח, ב

ושלושה פסוקים אחר כך כתוב מי יבוא עם גוג:

”פרס כוש ופוט אתם, כלם מגן וכובע”

יחזקאל לח, ה

פרס עומדת בראש הרשימה של בעלי בריתו של גוג.

ומי הם משך ותובל. הגמרא אומרת: ”משך, זו מוסיא” (יומא י ע”א), ויש בדורות האחרונים שזיהו את משך עם מוסקבה. אבל צריך לומר את האמת כמו שהיא, וכבר כתב המלבי”ם: ”וגוג וכן ארץ המגוג לא ידענו עתה מי הם”. ובכל זאת הוא מתאר את המלחמה האחרונה כשני מחנות: ”מצרים ואשור ועילם שהם הישמעאלים, והלוחמים מצד השני משך ותובל ונסיכי אדום” (מלבי”ם, יחזקאל לח, ב).

ויש כאן עוד דבר מעניין. כולם יודעים שהדוב הוא סמלה של רוסיה. אבל דניאל ראה בחזונו חיה ”דמיה לדב” (דניאל ז, ה), והגמרא אומרת עליה:

”תני רב יוסף: אלו פרסיים, שאוכלין ושותין כדוב, ומסורבלין כדוב, ומגדלין שער כדוב, ואין להם מנוחה כדוב”

קידושין עב ע”א

הדוב של חז”ל הוא פרס, והדוב של היום הוא רוסיה, ושניהם עומדים היום באותה ברית.

ובמדרש תהלים מובא שגוג ומגוג אומרים: ”שוטים היו הראשונים... ולא היו יודעים שיש להם פטרון בשמים, אני איני עושה כן, אלא בתחלה אני מזדווג לפטרון”. והקדוש ברוך הוא משיב להם: ”גוג ומגוג, לי אתם באים

להזדווג... ואני יוצא עמך במלחמה" (מדרש תהלים ב).

ודבר אחד חשוב לזכור. אמרו חז"ל: "קשה תרבות רעה בתוך ביתו של אדם יותר ממלחמת גוג ומגוג" (ברכות ז ע"ב). המלחמה הגדולה באמת היא בתוך הבית שלנו, ובאחדות של עם ישראל היא מנוצחת.

"דם ואש ותימרות עשן"

רוסיה מאיימת בגרעין, צפון קוריאה משגרת טיל שהיא מגדירה "אסטרטגי", ואיראן אומרת שלא תמסור את האורניום. הנביא יואל אמר:

"ונתתי מופתים בשמים ובארץ דם ואש ותימרות עשן"

יואל ג, ג

ורש"י מפרש: "ותמרות עשן, זקיפות מעלה עשן בגבה". עמוד עשן שעולה זקוף לגובה כמו עץ תמר. וזכריה הנביא תיאר מכה שדורות לא הבינו איך תיתכן:

"המק בשרו והוא עמד על רגליו ועיניו תמקנה בחריהן ולשונו תמק בפיהם"

זכריה יד, יב

בשר שנמס בשעה שהאדם עוד עומד על רגליו. הדור שלנו כבר ראה דבר כזה בעיניו.

"בני, אל תיראו"

ועכשיו הדבר החשוב מכל. אותו מדרש שמתאר את מלך פרס שמחריב את העולם, ממשיך כך:

”וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומר להיכן נבוא ונלך... ואומר להם: בני, אל תיראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם. מפני מה אתם מתיראים, אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם. ולא כגאולה ראשונה גאולה אחרונה, כי גאולה ראשונה היה לכם צער ושעבוד מלכיות אחריה, אבל גאולה אחרונה אין לכם צער ושעבוד מלכיות אחריה”

ילקוט שמעוני, ישעיה רמז תצט

כל המלחמות, כל הרעש וכל הפחד, הכל בשבילנו. וזה המסר שכל יהודי צריך לקחת איתו מן המאמר הזה: אמונה במקום פחד.

וכך אמרו חז”ל במשנה בסוף מסכת סוטה:

”בעקבות משיחא חוצפא יסגא... והאמת תהא נעדרת... פני הדור כפני הכלב... ועל מה יש לנו להשען, על אבינו שבשמים”

סוטה מט ע”ב

מה עושים בפועל

תלמידיו של רבי אלעזר שאלו אותו את השאלה של כל יהודי בימים כאלה, והוא השיב להם תשובה ברורה:

”מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים”

סנהדרין צח ע”ב

שיעור תורה אחד נוסף, וחסד אחד עם הזולת. זה מה שמגן עלינו בימים האלה, יותר מכל דבר אחר.

ואני רוצה לומר דבר ברור. אינני נותן תאריכים ואינני קובע מה יקרה. כבר כתב הרמב”ם: ”וכל אלו הדברים וכיוצא בהן לא ידע אדם איך יהיו עד שיהיו, שדברים סתומין הן אצל הנביאים” (הלכות מלכים יב, ב). ואמרו

חז"ל: "תיפח עצמן של מחשבי קיצין" (סנהדרין צז ע"ב). אני רק מראה מה כתוב בספרים הקדושים, ואת התמונה כל אחד רואה בעצמו.

יהי רצון שנזכה לראות במהרה את קיום הבטחת הנביא "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד", ויקוים בנו "ה' צלך על יד ימינך", ויהיה ה' אחד ושמו אחד, בגאולה השלמה, במהרה בימינו, אמן.

מקורות

בראשית ו, ה; טז, יב ורש"י שם · אסתר א, ב · ישעיה כא, ב ורש"י שם; כא, יג עד יד; ס, ח ורד"ק שם · ירמיה מט, לה ומצודת דוד שם; מט, לח · יחזקאל לח, ב ומלבי"ם שם; לח, ה · יואל ג, ג ורש"י שם · עובדיה א, ד · זכריה יד, יב · צפניה ג, ט · תהלים צא, ה; קכא, ד עד ה; קכז, ב עד ג · דניאל ז, ה; ח, ב · ברכות ז ע"ב · יומא י ע"א · סוטה מט ע"ב · סנהדרין צז ע"ב; צח ע"ב · קידושין עב ע"א · בבא בתרא יב ע"ב · בראשית רבה ב, ד; מב, ד · שיר השירים רבה ח, ט · איכה רבה א · מדרש תהלים ב · פסיקתא רבתי לו · ילקוט שמעוני, ישעיה רמז תצט · פרקי דרבי אליעזר ל · זוהר, פרשת וארא (ח"ב לב ע"א) · רמב"ם, הלכות מלכים יב, ב

התמונה בראש המאמר: המבנה בעיר שוש שבאיראן, שמסורת עתיקה מייחסת לו את קבר דניאל הנביא. צילום: Dr.anahidashti, רישיון CC BY-SA 4.0, דרך Wikimedia Commons (נחתכה).

המימד הנוסף · הרב יוסף ביטון שליט"א

050-590-1349 · ravbiton.com · לפניה מכובדת ולשותפות בהפצת תורת הקבלה